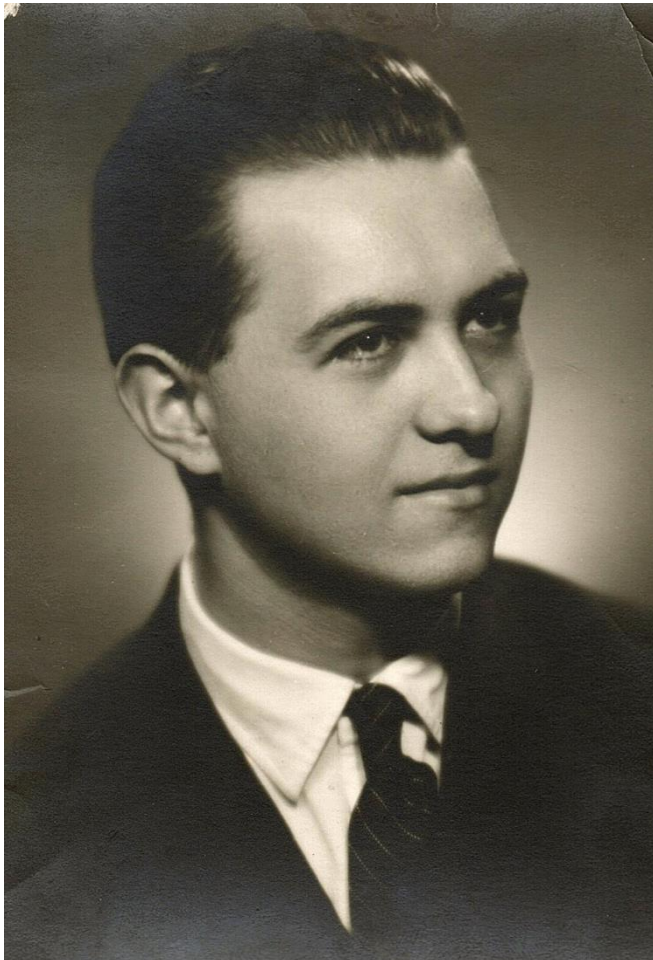

SCÉNÁŘ – MANŽELÉ KAVÁLKOVÍ

Poslechněte si příběh našich pamětníků, jejichž láska začala rozkvétat na jaře roku 1968.

„Šedesátý osmej rok, to jsme spolu chodili. No, začínali jsme. Začínali jsme spolu chodit.“

(31:55 – 32:03)

Pan Jiří Kaválek (17 – 18 let)

Paní Boja Kaválková

Stejný koníček je dovedl k sobě.

„My jsme se poznali tak, že my jsme oba dva hodně četli a jak říkala před tím manželka, tak odebírala Mladý svět, časopis, který tehdy vycházel. Já jsem ho odebíral taky a ten Mladý svět, ten časopis dělal každé rok, jmenovalo se to autogramiáda.“ (48:13 – 48:32)

Spousta významných osobností byla u zrodu jejich lásky.

„Vim, že tam byl, že mám podpis Škvoreckýho, Formana, Suchýho. Kundera, Kundera tam byl asi hodinu, potom odešel. Nevim, kdo tam takhle ještě byl, ale že tě přerušuju na chvíli, já mám odtamtad jednu zajímavou, jeden zajímavěj autogram od jedny anglický spisovatelky, už nevím ani, jak se jmenovala, která mi tam podepsala svoji knížku. A napsala tam chybný datum. A to datum, co tam napsala mezitím už umřela. Tak já mám posmrtněj podpis její. Tak to je dobrý, to jsem ani nevěděla. Hanzelka a Zikmund tam byli taky, ano a potom Neckář, Matuška, Kubišová.“

(56:53 – 57:43)

Ale náhle tu byla srpnová okupace, která přerušila toto krásné období.

„Mě v noci vzbudil strašlivej kravál a chvíli na to na mě klepala susedka: „Bojko, Bojko, prosim tě obsazujou nás Rusáci.“ Tak jsem se oblékla a šla jsem s tou susedkou na horu, vyběhly jsme na kopec, kde teda byla ta silnice. A my jsme stáli a koukali jsme na ty železný masy, co se tam sunuly

jeden na druhym po tý silnici. A jak se rozednívalo, tak jsme začali vidět, že to jsou tanky, každé měl vepředu bílej invazní pruh. A na každym tanku byl otevřenej poklop. Tam stál voják. A my jsme viděli, že v těch tancích stojí kluci 19-ti, 20-ti letý mladý mladinký kluci vykulený víc nežli mi. No a lidi pískali, hrozili jsme pěstma, nadávali jsme. A pak jsme začali slyšet ojedinělý výstřely a já jsem se začala bát.“

A jejich pocity?

„My jsme se cejtili hrozně zrazený, podvedení. Manžel si pomatuje rudoarmějce jako osvoboditele. Já si je pamatuju jako okupanty.“ (42:29 – 42:41)

Nebyla to okupace, ale obyčejná angína, která málem zkazila jejich sňatek.

„Svatební den, pro mě byl docela špatný, protože jsem měl silnou angínu.“ (58:53 – 59:00)

...

„Už nám to trvá tři a padesát let.“ (58:32 – 58:36)

Děkujeme manželům Bojeně a Jiřímu Kaválkovým za vyprávění jejich životního příběhu.